

ΘΕΜΑ:

Το Μήνυμα της Θέωσης του Ανθρώπου

ΟΜΙΛΗΤΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΛΕΙΔΑΡΑΣ

Το Μήνυμα της Θέωσης του Ανθρώπου

Ευχαριστώ όλους για την παρουσία σας εδώ και δέομαι και παρακαλώ τον Πατέρα μας να διαχύσει την ευλογία Του στο χώρο και στις υποστάσεις όλες, ώστε κάθε υπόσταση που βρίσκεται εδώ να υπερβεί κάθε περιορισμό νου, καρδιάς και συνείδησης και να ανέλθει σε εκείνα τα πνευματικά ύψη, όπου οι θείες ιδέες καθαρές και κρυστάλλινες, διαλύουν κάθε σκοτεινό σημείο πλάνης που παγιδεύει τον άνθρωπο στη ματαιότητα μιας υλιστικής ζωής.

Παρακολουθήσατε τους προηγούμενους ομιλητές και είδατε ό,τι συμβαίνει μέσα στα μάτια μας, μια απίστευτη κοσμική μεταλλαγή. Αλλά και στη Γη μας παρατηρούμε αλλαγές, που ο πολύ καλός φίλος και αδελφός μας ο Μάνος ο Δανέζης, ο οποίος βρίσκεται στη δική του ιεραποστολή, μεταφέροντας το δικό του μήνυμα για την επανάσταση της επιστήμης σήμερα, που αλλάζει όλα τα δεδομένα των ανθρώπων. Είναι ένα δείγμα των πρωτοπόρων που σε κάθε χώρο, σε κάθε τομέα της ανθρώπινης ζωής δίνουν το παρόν φωτίζοντας την ανθρώπινη συνείδηση ώστε να μεταβεί όσο γίνεται πιο ομαλά στη νέα της ζωή.

Το μήνυμα της Χριστοποίησης και της Θέωσης που επισφράγισε με τη θυσία του ο Χριστός 2000 πριν και μας φανέρωσε ο Δάσκαλος Ιωάννης στη νέα αυτή Κοσμική Περίοδο ως Πρωτοπόρος, συνεχίζεται σήμερα από υποστάσεις δοκιμασμένες, πυρακτωμένες από το Φως, οι οποίες το συνεχίζουν και τις ευχαριστώ πολύ όλες.

Η απουσία της διάκρισης είναι ένα σημείο της ανθρώπινης συνείδησης κρίσιμο, διότι κάθε ιδέα, θεία ιδέα που παραποιήθηκε από την ανθρώπινη διάνοια, οδήγησε τον άνθρωπο σε σφάλματα ατομικά, συλλογικά και παγκόσμια.

Είναι δική μας ευθύνη να τα αποκαταστήσουμε, θέτοντας τις ιδέες στη θέση που τους αξίζει. Δεχόμενοι την διάκριση ουσίας και ενεργειών του Θεού, αναγνωρίζουμε την προτεραιότητα της πραγματικότητας του προσώπου και της διαπροσωπικής σχέσης πριν από κάθε νοητικό προσδιορισμό.

Η προτεραιότητα του προσώπου σημαίνει ότι ο Θεός είναι γνωστός και μεθεκτός μέχρι των υπέρλογων και άκτιστων ενεργειών Του, μένοντας κατά την ουσία Του άγνωστος και αμέθεκτος, με άλλους λόγους, ο Θεός γνωρίζεται ως προσωπική φανέρωση, ως τριαδική κοινωνία προσώπων, ως ερωταγάπη. Ο δε κόσμος είναι το αποτέλεσμα των προσωπικών ενεργειών του Θεού.

Ένα αίτημα ή ενέργεια που αποκαλύπτει το πρόσωπο του ενεργούντος Λόγου Υιού ο οποίος μαρτυρεί περί του Πατρός και δια της Χάρης του Αγίου Πνεύματος πραγματώνεται ως κτίση. Είναι η ουσιωμένη κλήση του Θεού σε σχέση με την κοινωνία. Μια κλήση η οποία είναι προσωπική και προς τη Θεία Ουσία, ουσιωμένη.

Η αμαρτία δεν έχει λοιπόν αντικειμενική υπόσταση όπως το εννοούν οι νομικοί αλλά αποτελεί αποτυχία των προσώπων να υπάρχουν εκστατικά, ανιδιοτελώς, να υπάρχουν ως άτομα σε αναφορά και όχι ως άτομα σε υπόσταση.

Γι' αυτό η αμαρτία, το κακό, το έγκλημα όπως και το καλό δεν προσδιορίζονται αντικειμενικά αλλά προσωπικά. Σύμφωνα με την ορθόδοξη θεολογία, η αρετή είναι ο κατά φύσιν τρόπος ύπαρξης του ανθρώπου και αμαρτία είναι ο παρά φύσει τρόπος ύπαρξης του ανθρώπου.

Συνεπώς, σημασία έχει η ιστορικότητα, ως πορεία όχι μόνο ως προς ένα ιστορικό πρακτικό επίτευγμα αλλά προς ένα υπερϊστορικό τέλος.

Κατά συνέπεια, η σημασία δεν συνιστά και δεν μπορεί να συνιστά θεσμό, όπως και η αλήθεια δεν συνιστά και δεν μπορεί να συνιστά θεσμό. Η σημασία προηγείται τη ύπαρξης ως λόγος των όντων και γι' αυτό δεν ιδρύεται από την κοινωνική αλληλεπίδραση και οργάνωση των όντων αλλά φανερώνεται στον κόσμο τους.

Σημασία είναι η ενέργεια μιας αλήθειας, η οποία φανερώνεται προσωπικά από την αναζήτηση του ανθρώπου. Από αυτήν κατάγονται και οι θεσμοί, όσο και η ανάγκη του ανθρώπου για θεσμούς. Η σημασία δηλώνει ότι η αλήθεια πηγάζει από την προσωπική σχέση και γι' αυτό η υψηλότερη μορφή γνώσης είναι στο εσωτερικό μας βίωμα.

Αφεθείτε λοιπόν στη Ροή του Λόγου και πίσω από τις δύσκαμπτες θεωρητικές έννοιες θα αναδύεται το Φως να πλημμυρίζει το πνεύμα σας και να σας απελευθερώνει με τις Θείες του Δωρεές. Όμως στο Σχέδιο του Θεού γίνεται απαραίτητη και η συνεργασία νέας ανθρώπινης φύσης. Ενώ δηλαδή θα μπορούσε ο Θεός με ένα παντοδύναμο λόγο Του να εξαφανίσει την αμαρτία, απαλλάσσοντας μια και καλή τα πλάσματά του από αυτή, δεν το έκανε διότι θα ήταν αντίθετο προς τα μέτρα της Θείας Δικαιοσύνης Του, η οποία κατοχυρώνει την ελευθερία επιλογής του ανθρώπου, προκειμένου να καταστεί και ο ίδιος ενσυνείδητος Θεός και όχι εξ επιβολής.

Αντίθετα, εισήλθε ο ίδιος ο Λόγος στην ιστορία, ενανθρωπίστηκε, έδωσε την μάχη κατά της αμαρτίας και εκεί που ηττήθηκε ο Αδάμ πεθαίνοντας σε μια φύση φθαρτή, εκείνος αναστήθηκε.

Ο Χριστός ανέλαβε τη φύση του Αδάμ, χωρίς όμως να είναι ο Χριστός από τον Αδάμ προερχόμενος, συγκεκριμένα ο Χριστός ανέλαβε την προοπτική ανθρώπινη φύση στην πληρότητα της δηλαδή σώμα και ψυχή, όπως έλεγε και ο προπάτορας του ανθρώπινου γένους, ο Αδάμ αλλά ο ίδιος δεν βρέθηκε στην ιστορική συνέχεια του.

Η ανθρώπινη φύση ως φύση ανακαινίσθηκε, απαλλάχθηκε από τις συνέπειες του προπατορικού αμαρτήματος και θεώθηκε επειδή την προσέλαβε ο Θεός Λόγος. Έτσι, πραγματοποιήθηκε το πρώτο στάδιο της Θέωσης του ανθρώπου. Η ενσάρκωση όμως του Θεού Λόγου δεν κατέστησε τη σωτηρία του ανθρώπου υποχρεωτική, όπως άλλωστε και ο Παράδεισος δεν ήταν υποχρεωτικός για τον Αδάμ αλλά την κατέστησε δυνατή και πάλι εφόσον το θελήσει κάθε άνθρωπος για τον εαυτό του.

Πρέπει δηλαδή ο καθένας προσωπικά να επικυρώσει την βάπτισή του εν δυνάμει στο Χριστό και να την ενεργοποιήσει, να την κάνει αποτελεσματική για το δικό του πρόσωπο και αυτό επιτυγχάνεται με την Πίστη και τα Μυστήρια της Εκκλησίας. Όταν ο άνθρωπος αναφέρεται υπαρξιακά στο Χριστό με την Πίστη δέχεται τρία μαζί Μυστήρια, Βάπτισμα, Χρίσμα, Ευχαριστία, γινόμενος μέτοχος του Αγίου Πνεύματος το οποίο τον κάνει Υιό εξ' υιοθεσίας του Πατρός, εν τω μονογενή εκ φύσεως Υιό και ταυτόχρονα τον ενώνει ζωτικά με όλους τους άλλους Χριστιανούς που έγιναν μέλη του Σώματός Του, όπως και Εκείνος.

Η μετενσάρκωση που πιστεύουν πάρα πολλοί άνθρωποι πάνω στη Γη, προϋποθέτει ένα μηχανοκρατικά οργανωμένο Σύμπαν που είναι ταυτισμένο με την απρόσωπη αιτία του και για αυτό αποβαίνει η διαδικασία αυτοεξέλιξης του ανθρώπου. Οι διαφορές με την χριστιανική διδασκαλία είναι σαφείς. Κατ' αρχήν, ο άνθρωπος και η κτίση δεν αποτελούν προβολή ή απαύγασμα του Θεού αλλά εκ του μηδενός δημιουργήματά Του. Επομένως η ανθρώπινη ψυχή δεν είναι άκτιστη και αιώνια ουσία αλλά κτίσμα, το ανθρώπινο πρόσωπο που έκτισε ο Θεός κατ' εικόνα του δικού Του Θείου Προσώπου και του έδωσε την δυνατότητα της κοινωνίας με τον Δημιουργό του μέσω της Θείας Ενέργειας, που είναι η Θεία Χάρη. Δηλαδή, δώρο του Θεού και αποτέλεσμα των ανθρώπινων πράξεων. Έτσι, οδηγήθηκε στην πτώση που είχε αποτέλεσμα την φθορά και τον θάνατο.

Η σωτηρία του ανθρώπου λοιπόν συνίσταται στην αποκατάσταση της αθανασίας του και την επαναφορά του ανθρώπου στην κοινωνία του με τον Θεό.

Γράφει ο Νικήτας Σταθάτος στην δεύτερη εκατοντάδα θρησκευτικών κεφαλαίων περί καθάρσεως του νου, ότι ο Λόγος του Θεού έγινε σάρκα και αφού ενώθηκε η Υπόστασή Του με την ανθρώπινη φύση μας, έγινε τέλειος Άνθρωπος χωρίς αμαρτία και ως τέλειος Θεός την ξανάπλασε για τη Θέωση.

Σε αντίθεση προς την Χριστιανική ανωτέρα τοποθέτηση, η μετενσάρκωση σημαίνει μια μηχανιστική αντίληψη περί τελείωσης και λύτρωσης, η οποία μάλιστα δεν επιτυγχάνεται μόνο στη διάρκεια μιας ζωής επί της Γης. Αντίθετα, στο Χριστιανισμό η λύτρωση είναι μία πνευματική δυνατότητα, την οποία ο άνθρωπος μπορεί να δεχθεί ή να απορρίψει και δεν έχει αντικειμενικές προϋποθέσεις περιορισμών, π.χ. δεν χρειάζεται ένα μακροπρόθεσμο διάστημα ή χιλιάδες ζωές, αφού η λύτρωση είναι δώρο του Θεού προς εκείνους που θα επιλέξουν να ζήσουν σε αγάπη κοινωνίας μαζί Του και όχι ικανοποίηση αντικειμενικά προσδιορισμών και μετρήσιμων στόχων.

Σύμφωνα με την μετενσάρκωση, η Χάρη του Θεού δεν μπορεί να υπερβεί τη δικαιοσύνη και άλλωστε αυτή καταργείται, αφού η Αγάπη του Θεού είναι η αρχή που τελειώνει η δικαιοσύνη. Αλλά υπό το πρίσμα της μετενσάρκωσης, η δικαιοσύνη του Θεού παύει πλέον να εκφράζει την ελευθερία της Θείας Του Βούλησης και ταυτίζεται με την μετενσάρκωση, δηλαδή με ένα τυφλό νόμο με διαδικασίες που δεν μπορούν να ακυρωθούν με βάση την Θεία Χάρη, διότι αυτή έχει ακυρωθεί από τον νόμο της Ανταπόδοσης. Επομένως, ο Λόγος του Θεού υποτάσσεται κατά αυτούς στην λογική του νόμου.

Τι λέει η Αγία Γραφή, για την ζωή μέσα στο ανθρώπινο σώμα; Αποτελεί η ζωή μέσα στο σώμα πτώση και κατάσταση τιμωρίας, με σκοπό να χαλιναγωγηθεί η ψυχή; Σαφώς όχι. Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο ως ψυχοσωματική ενότητα, ως ουσία και πρόσωπο, ώστε να υπάρχει προσωπικά, όπως ο Θεός, να υπάρχει εκστατικά, να βγαίνει έξω από την Ουσία Του, ανταποκρινόμενος στην Ερωτική Κλήση του Θεού. Επίσης, ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο την εντολή να πληθυνθεί και να πληρώσει όλη τη Γη.

Αν η ζωή μέσα στο σώμα ήταν κατάρρα, ο Θεός δεν θα ευλογούσε κατά αυτόν τον τρόπο τον άνθρωπο. Δεν θα ήταν θέλημα Θεού να αυξηθεί ο άνθρωπος και να γεμίσει ο κόσμος με καταραμένα όντα. Αν υποθέσουμε λοιπόν ότι αμάρτησε σε μια κατάσταση προϋπαρξης και γι' αυτό ξαναενσαρκώθηκε για να τιμωρηθεί, τότε δεν εξηγείται γιατί να ενσαρκωθούν και όλες οι άλλες οι ψυχές και γιατί να ευλογήσει ο Θεός την αναγωγή των ανθρώπων ως ψυχοσωματικών όντων. Σε αντίθεση όμως προς όλα αυτά, η Αγία Γραφή λέει ότι έθεσε ο Θεός τον άνθρωπο στον Παράδεισο ως ψυχοσωματική ενότητα και όχι σε κάποιο κολαστήριο.

Ο τόπος που ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο ήταν τόπος τρυφής και όχι τιμωρίας. Η Γένεση τονίζει ότι τιμωρία για τον άνθρωπο δεν είναι η ζωή μέσα στο σώμα αλλά ακριβώς το αντίθετο, όπως συμβαίνει με τα ακάθαρτα πνεύματα, που τους απαγορεύεται να λάβουν σκήνωμα και να ενσαρκωθούν. Ο Χριστός νίκησε τον θάνατο, όχι με την απελευθέρωση της ψυχής, όπως διδάσκουν οι Γνωστικοί και οι Νεοπλατωνικοί και διάφοροι δάσκαλοι των ανατολικών φιλοσοφιών αλλά με την Ανάσταση και αφθαρτοποίηση του σώματος. Δεν ανασταίνεται το σώμα με την συνδρομή μιας αθάνατης ψυχής αλλά η ψυχοσωματική οντότητα του ανθρώπου δια της Θείας Χάριτος και αυτή η αλλαγή δεν έρχεται με αλληπάλληλες γεννήσεις και θανάτους αλλά σε μια στιγμή κατά την Δευτέρα Ένδοξη Παρουσία του Χριστού μέσα στην ψυχή του ανθρώπου.

Γι' αυτό για τον Χριστιανό, σημασία δεν έχει πώς είναι τα πράγματα εδώ και τώρα και πώς θα προσαρμοσθεί σε αυτά αλλά το τι μπορεί να κάνει εν όψει του εσχάτου. Ο Χριστιανός δεν βλέπει το παρόν υπό το πρίσμα ενός χαμένου ρομαντικού παρελθόντος αλλά υπό το πρίσμα του τελικού νοήματος της ύπαρξης. Κι αν το κακό δεν αναγνωρίζεται ως αυτό που εδώ και τώρα πονάει αλλά κάθε κίνηση, που αντιτίθεται προς το τελικό νόημα της ανθρώπινης ύπαρξης, που είναι η Θέωση. Δηλαδή το κακό είναι η ανοησία.

Η Ελευθερία και η Αγάπη του Θεού δεν προσδιορίζονται από καταναγκαστικούς, λογικούς, δικανικούς, λογιστικούς, νόμους. Ο Θεός δεν έχει ανάγκη από κολακείες, οπαδούς, προσφορές. Ούτε περιμένει να αυτοεπιβεβαιωθεί και να δικαιωθεί μέσω των ανθρώπων σαν ένας

άρχοντας του κόσμου τούτου. Ο αληθινός πιστός του Θεού δεν επιδιώκει το Θείο Θέλημα, για να κάνει καλό στο Θεό ούτε για να συλλέξει αξιομισθίες και να υπερχρεώσει τον Θεό για να τον ευνοήσει, ούτε επειδή φοβάται ή δεν του περνάει από το νου του ότι μπορεί να γίνει και αλλιώς.

Όχι, η σχέση του ανθρώπου με τον Θεό δεν είναι αντικειμενικά καθορισμένη και μετρήσιμη, όπως μια οικονομική ή πολιτική αγορά σε μια εμπορική σύμβαση, όπου κυριαρχεί ο νόμος πάρε-δώσε αλλά είναι τρόπος ύπαρξης προσωπικός. Εκείνος που δεν πέτυχε ακόμα την πνευματική γέννηση και συμμετοχή του στο Φως αλλά από αμάθεια και απαιδευσία κλείνει την οπτική του δύναμη και αποστρέφεται σαν απαιδευτος στις νοητικές θείες ακτίνες του νοητού και της δικαιοσύνης, ενώ έγινε μέτοχος θεωρητικής δύναμης, στερείται δυστυχώς, από την ενέργειά Της.

Όμως, αντίθετα προς τα όσα ισχυρίζονται οι ψυχολόγοι και ψευδο-ποιμένες που υπηρετούν ψυχολογικές σχολές, η πνευματική οδός αποτελεί εμπράκτως το πνευματικό ασυμβίβαστο, το οποίο οδηγεί το μαθητευόμενο Λόγο στην εσωτερική έρημο και τον υποχρεώνει σε απευθείας πόλεμο με τα θηρία της ψυχής. Ο μαθητευόμενος Λόγος δεν περιορίζεται σε διεξαγωγή κρυπτοπόλεμου με τις απωθημένες επιθυμίες αλλά κηρύσσει τακτικό πόλεμο και γενική έφοδο εναντίον των δυνάμεων του κακού, δηλαδή των τυφλών ενστίκτων και ορμών που εχθρεύονται την ψυχή και οδηγούν σε πνευματική ιδιοτέλεια. Ο εκπαιδευόμενος Λόγος στον αγώνα του έχει σύμμαχο την πίστη του στον Θεάνθρωπο και με αυτήν πολεμά τις καταστροφικές δυνάμεις του ψυχικού του βυθού, που επιλέγουν με μανία να τον χωρίσουν από την Πηγή της σημασίας τους, τον Θεό και στη συνέχεια να τον γκρεμίσουν στο μηδενισμό, ώστε να καταλήξει στον πνευματικό θάνατο.

Η άσκηση της ενσυνείδητης πίστης μέσω της πνευματικής έρευνας και της πνευματικής αυτοπαρατήρησης φέρνει την ενότητα του προσώπου αλλά όχι με τους όρους του εγώ. Φέρνει την ενότητα επέκεινα του εγώ διότι δεν είναι μια ψυχολογική τάξις ανασυγκρότησης σε ένα επισκευασμένο εγώ αλλά η υπαρκτική ανακαίνιση. Ανακαίνιση της ύπαρξης δηλαδή μέσω της ερωτικής αυθυπέμβασης, που ακολουθεί τη συντριβή του εγώ. Κενός από εγωισμό και πνευματικά ανιδιοτελής ο άνθρωπος υπάρχει, για να πραγματωθεί μέσω αυτού το Θείο Θέλημα. Και άρα υπάρχει ως αίσθημα αυτοδιαθέσεως προς τον συνάνθρωπο.

Η συντριβή του εγώ δεν κάνει τον άνθρωπο ψυχασθενή αλλά αυθεντικό ποιητικό γιατί όσο πιο βαθιά εισχωρεί στον εσωτερικό του κόσμο, με σκοπό την κάθαρση και την φώτιση, τόσο πιο δημιουργικός γίνεται, τόσο περισσότερο ανοίγει προς το Φως, προς τα πάντα, προς την απειρότητα της Ουσίας του, αφού όποιος ζει σταθερά στην προοπτική του εσχάτου της Θεώσεως μπορεί να αποβλέπει σταθερά στο καλό όλων.

Ο γνησιότερος τρόπος δημιουργίας είναι το να ζεις σε αναφορά προς την Πηγή της σημασίας, τη σημασία της σημασίας, να είναι Λόγος επί της γης.

Ευλογώ Πατέρα τα Άγια των Αγίων του ανθρώπου, την Θεία του Ουσία, την ενυπάρχουσα στο είναι του, να καταστεί ένας άπειρος κυματισμός Αγάπης και Διδαχής στο Σύμπαν.

Αίρω εν τη αδεία Σου την δεξιά μου σε σημείο ευλογίας ως προέκταση της δικής Σου Δεξιάς, αγαπημένη Πρωτοπόρε Δάσκαλε Ιωάννη, εγγράφω με την άδειά Σου στον πλανήτη Γη την Ανάσταση του ανθρώπου, κάθε τάξης και ηλικίας, κάθε εξέλιξης, ανακύκλωσης φυλών και θρησκευμάτων. Εγγράφω Πατέρα την παλμοδόνηση κάθε ανθρώπου στον κυματισμό του Φωτός και της Αγάπης Σου. Ευλογώ τη φανέρωση του Λόγου Ιωάννη Χριστού στη Γη, ώστε όλες οι ενέργειες το απεσταλμένου του Θείου Πνεύματος να συντελέσουν στη μείωση των δεινών του πλανήτη, τα οποία θα προέλθουν από το νόμο της ανταπόδοσης των ανθρώπων.

Ευλογώ την ανάδειξη της Γυναίκας Ψυχής και την ένωσή της με τον άνθρωπο άνδρα για να αποτελέσουν πνευματικές μονάδες. Ευλογώ την εκδήλωση του Λόγου Θεοτόκος Μαρία μέσα από σκηνώματα γυναικών και ανακατατάσσω τις ιδέες του νου του ανθρώπου σε νέα ύψη, σε νέα πεδία φωτός επιφωτιζόμενα από τη Θεότητα του Λόγου, σε νέες δονητικές καταστάσεις προερχόμενες από την αλλαγή των επιλογών του ανθρώπου.

Ευαισθητοποιώ το είναι κάθε ύπαρξης που υπάρχει στον πλανήτη και διαχέω Αγάπη, Στοργή

και φροντίδα σε κάθε γυναίκα για να μπορέσει να εκδηλώσει την αγάπη της προς το ελλείπον τμήμα της και να ενεργοποιήσει το κέντρο του Λόγου μέσα σε κάθε άνθρωπο.

Καλώ στο Όνομά της τριαδικότητας εκείνους που μπορούν, εκείνους που επιθυμούν, εκείνους που θέλουν να έχουν νέα εξέλιξη ίνα καταστούν Λόγοι επί της Γης, όχι για να αναζωπυρώσουν παλαιές θρησκείες αλλά για να συντελέσουν στην ένωση του ανθρώπου δια μέσω της Αγάπης, καλώντας να υπηρετήσουν το Θέλημα το Ένα και Μοναδικό του Πατέρα και να συντελέσουν στη Θέωση του Ανθρώπου.

Στο Όνομα του Θεού Λόγου Δημιουργού, ευλογώ κάθε αίτηση, η οποία υποβλήθηκε ή θα υποβληθεί από κάθε υπόσταση ή ον που δύναται να φέρει Φως στη Γη και να έλξει Χάρη υπέρ του ανθρώπου, ίνα καταστεί ο αγωγός της Χάριτος μέσω του οποίου η Άμωμος Αρχή θα επιβοηθήσει στην ανέλιξη και Χριστοποίηση των όντων.

Ευλογώ το Έργο Σου Πατέρα, ευλογώ το Έργο σου Άπειρε Λόγε Χριστέ, ευλογώ το Έργο Σου Ιωάννη για τη νέα ενανθρώπιση του Λόγου επί της Γης και την αναγγελία της Νέας Κοσμικής Περιόδου κατά την οποία οι καθιστάμενοι Λόγοι από την Γη ενωμένοι με τον Ένα Λόγο θα αποικήσουν στα σύμπαντα και θα μεταφέρουν την ευλογία της Αγάπης σε άλλους κόσμους και σε άλλες τάξεις όντων.

Ευλογώ πλανήτες και απλανείς αστέρες και ήλιους, ως Δημιουργός Λόγος, να υποδεχθούν τις άπειρες πνευματικές οντότητες τις οποίες η Βουλή του Ανάρχου Λόγου θα εκπορεύσει και θα αποστείλει προς αυτούς.

Να είστε όλοι ευλογημένοι